اقتصاد سبز

نقش سرمایه اجتماعی در مدیریت منابع آب

فاطمه پاسبان
کارشناس کشاورزی

● دستیابی به شاخص‌های اقتصاد سبز و توسعه پایدار نیازمند به‌عینیت‌رسیدن عوامل مختلفی است که در ادبیات توسعه به آن اشاره شده است.

یکی از این عوامل مهم و تأثیرگذار، سرمایه اجتماعی است که شالوده و اساس کار گروهی، جمعی و داوطلبانه است. از نظر پیر بوردیو سرمایه یک منبع کلی است که اجتماع، افراد، گروه‌های اجتماعی و نهایتا کل جامعه از آن استفاده می‌کنند که شامل: سرمایه اقتصادی (ثروت)، سرمایه فرهنگی (صلاحیت دانش)، سرمایه نمادین (افتخار و پرستیژ) و سرمایه اجتماعی (پیوند اجتماعی و اعتماد) است. سرمایه اجتماعی را می‌توان مجموعه ارزش‌ها، اعتقادات، طرز تلقی‌ها، رفتار و هنجارهای اجتماعی دانست.

بانک جهانی نیز سرمایه اجتماعی را پدیده‌ای می‌داند که حاصل تأثیر نهادهای اجتماعی، روابط انسانی و هنجارها بر کمیت و کیفیت تعاملات اجتماعی است و تجارب این سازمان نشان داده که این پدیده تأثیر قابل‌توجهی بر اقتصاد و توسعه پایدار کشورهای مختلف دارد (بانک جهانی، ۱۹۹۸).

تفاوت سرمایه اجتماعی با دیگر سرمایه‌ها مانند سرمایه مادی و سرمایه فیزیکی در این است که این شکل از سرمایه، حاصل روابط و تعاملات اجتماعی مبتنی بر اعتماد و مشارکت اعضای گروه‌های اجتماعی است و به شکل عینی و فیزیکی وجود ندارد.

تفاوت دیگر سرمایه اجتماعی با دیگر سرمایه‌ها در این است که هرچه بیشتر مصرف شود، افزایش خواهد یافت و در صورت مصرف‌نکردن رو به کاهش و نابودی خواهد گذاشت.

امروزه سرمایه اجتماعی یکی از عوامل اصلی در توسعه پایدار کشورهاست. مشکلات زیست‌محیطی و منابع پایه موجود، ناشی از مشکلات عمل جمعی همه مردم است و از این منظر، برای حفاظت از محیط زیست و منابع پایه و منابع طبیعی نیاز به اقدام جمعی است. استیل (۲۰۰۸) معتقد است که سرمایه اجتماعی، چارچوبی را برای درک وضعیت رفتار زیست‌محیطی فراهم می‌کند و علاوه بر آن سرمایه اجتماعی، تعامل افراد و گروه‌های مختلف را در شناسایی منافع زیست‌محیطی فراهم می‌کند، هزینه‌های اقدامات جمعی را کاهش می‌دهد، همکاری متقابل سودمند و هماهنگ را تسهیل می‌کند و هنجارها را تجویز و فرد را وادار به چشم‌پوشی از منافع شخصی می‌کند و عمل وی را درجهت منافع جمعی قرار می‌دهد (صالحی و دیگران، ۱۳۹۱). با توجه به ادبیات موضوع، به‌نظر می‌رسد سرمایه اجتماعی بر پایه مفاهیم آن یعنی شبکه‌سازی، اعتمادسازی و هنجارسازی بتواند بر رفتار محیط‌زیستی و حفاظت و صیانت از منابع پایه و طبیعی جامعه تأثیرگذار باشد.

در مسئله آب که درحال‌حاضر چالشی جهانی است، در روز جهانی آب سال ۲۰۱۸ پیش‌بینی شده تا سال ۲۰۵۰ اگر کاری برای مسئله آب نشود، حدود پنج میلیارد نفر در مناطق مختلف جهان دسترسی به آبشان اندک می‌شود و ازاین‌رو باید کاری کرد و «ما نیاز به راه‌حل‌های جدید در مدیریت منابع آب داریم تا بتوانیم چالش‌های ناشی از امنیت آب به‌دلیل رشد جمعیت و تغییرات اقلیمی را مدیریت کنیم» و به نظر می‌رسد توجه به سرمایه اجتماعی و کاربرد آن در مدیریت منابع آبی می‌تواند یکی از این راهکارها باشد.

شواهد تجربی نشان می‌دهد که توجه به سرمایه اجتماعی و ارتقای آن در مسئله آب می‌تواند پیامدهای مطلوبی داشته باشد. به عنوان نمونه در تحقیقی گزارش شده است که در نپال سیستم آب‌رسانی تحت مدیریت مردم در نگهداری و حفاظت از آب و تضمین افزایش بهره‌روی آب در بخش کشاورزی دارای عملکرد بهتری از سیستم تحت مدیریت دولت داشته است (Lam, ۱۹۹۸).

نمونه دیگر پروژه سوم آبیاری مکزیک است که در این پروژه کشاورزان عضو گروه‌های آبیاری محلی بوده و توانسته‌اند به طور میانگین سه برابر افزایش در درآمد مزرعه ایجاد کنند (Cernea,۱۹۸۷).

در سریلانکا، یکی از کارآمدترین سیستم‌های مدیریت مردمی آب درخصوص برنج وجود دارد که توانسته است تولید برنج را در هر واحد آبیاری حدود ۳۰۰ درصد افزایش دهد.

جالب‌توجه است که حداقل حدود دوسوم این افزایش ناشی از ایجاد نقش‌های جدید و روابط اجتماعی و نیز فعال‌کردن هنجارها و نگرش‌های خاص در میان کشاورزان و ذی‌نفعان است (Uphoff, ۱۹۹۸).

گزارش میدانی «شرق» از ۴۶ هزار هکتار احیای اراضی در ایلام

مناقشه پنهان بین ۲ وزارتخانه

شرق: ۳۶ سال قبل به فاصله دو عملیات در فروردین و بهمن ۱۳۶۱ بیش از ۶۰ هزار نفر جان خود را در این خاک از دست داده‌اند. تا چشم کار می‌کند، تپه‌ماهور است و در دوردست شعله‌های آتش از سه دکل نفتی، افق را می‌شکافند. نام «فکه» را پیش‌ازاین در مستندهای تبلیغی یا از زبان آنها که مسافر سفرهای «راهیان نور» بوده‌اند، شنیده‌ایم؛ اما این بار نه برای دیدن سرزمینی جنگی؛ بلکه برای دیدن سرزمینی پس از جنگ آمده‌ایم. اینجا قسمتی از طرح احیای ۵۵۰ هزار هکتار اراضی خوزستان و ایلام است که می‌خواهد از جنگ بگذرد؛ اگر بتواند؛ اما جنگ هنوز جزئی از این خاک است. حتی اگر بتوانی خاکریزهای فرسوده به‌جامانده از روزهای خونین این خاک را که در دو سوی جاده رها شده‌اند، نادیده بگیری، سکوتی که بر این دشت سایه انداخته، می‌تواند به یادت بیاورد که سال‌ها قبل، این زمین، پیش از آنکه تانک‌ها از زمین و خمپاره‌ها از آسمان بر آن بریزند، این‌چنین جولانگاه بادها و ماسه‌ها نبوده است. حالا در کنار همه آنها که تلاش می‌کنند یادگارهای آن روزها را در موقعیت‌های مختلف منطقه با تأسیس حسینیه و بناهای تاریخی زنده نگه دارند، کشاورزانی هم هستند که تلاش می‌کنند راه خودشان را برای حیات زمین‌های کشاورزی‌شان پیدا کنند. طرحی که قرار است ۴۶ هزار هکتار از اراضی جنوب ایلام را احیا کند.

جنگ، آب، گندم

بهمن ۱۳۶۱ پنج روز جنگ تن‌به‌تن در این تپه‌ماهورها جان ۱۰ هزار نفر را گرفت. چند ماه قبل در یکی از خاکریزها بقایای سه جوان از ۱۲۰ نفری که از این خاکریز برنگشته‌اند، از دل خاک بیرون کشیده شده. یکی از آنها عراقی بوده و دیگری ایرانی، هویت نفر سوم هنوز مشخص نشده. جوان ایرانی ۱۷، ۱۸ساله بوده و در جیبش یک برگه مرخصی امضاشده یافته‌اند که می‌توانسته او را به ساری مازندران برساند. این فاصله هزار کیلومتری از زمین‌های سرسبز مازندران تا این خاک، فاصله بین حیات و مرگ است. زمین که بمیرد، گندم می‌میرد و گندم که بمیرد، کشاورز باید کوچ کند؛ اما کشاورزان اینجا نه با مرگ زمین که با جنگ، رفتنی شده‌اند. یکی از آنها که حالا سرِ زمینش برگشته، ۱۸سال در شوش زندگی کرده. می‌گوید «جنگ که شد، آواره شدیم. گندم می‌کاشتیم و دامداری می‌کردیم؛ اما با جنگ همه را رها کردیم و رفتیم. بعد که خواستیم برگردیم، ممنوع بود. می‌گفتند جنگ است و نمی‌شود. در شوش ماندگار شدیم و همان‌جا زندگی کردیم؛ اما حالا دو سال است برگشته‌ایم. زمین‌هایمان را یک سال از ما گرفتند و این لوله را کشیدند. حالا امسال می‌خواهیم دوباره گندم بکاریم». این سرنوشت مشترک بسیاری از ساکنان فکه، دشت عباس و عین خوش است. طرح احیای اراضی جنوب ایلام که ۵۰ هزار هکتار است از چند سال قبل شروع شده؛ اما سابقه‌اش به دهه ۷۰ برمی‌گردد. در آن سال‌ها قول داده‌اند که به این مناطق آب برسانند و این طرح برزمین‌مانده در چند سال اخیر آغاز شده. طرحی که قرار است زمین‌های جنوب ایلام را بارور کند؛ اما انگار جهاد کشاورزی همین‌طور که زمین‌ها را با انواع روش‌های آبیاری احیا می‌کند، مشغول جنگی پنهان با وزارت نیرو بر سر آب است. آبی که اگر باشد، این طرح هست و اگر نباشد، این طرح هم نیست.

آب؛ مسئله این است

جنگ آب فقط جنگ کشاورزان بر سر حقابه نیست. این جنگ در سطوح بالاتری هم جریان دارد و کارشناسان در بخش‌های مختلف را به جان هم انداخته است. یک سوی ماجرا کارشناسانی هستند که درباره میزان ذخیره‌های آبی کشور هشدار می‌دهند و البته بسیاری از آنها با حضور به‌عنوان کارشناس در تعریف پیوست‌های محیط‌زیستی پروژه‌ها ساکت می‌شوند و در سوی دیگر کارشناسان دیگری که طرح‌های جدیدی را برای استفاده از آب پیشنهاد می‌کنند و بر ادامه آن تأکید دارند. دراین‌بین هرکس که صدای بلندتری دارد، بیشتر به نتیجه می‌رسد و آنها که زبان مردم را نمی‌دانند، کمتر فرصت حیات پیدا می‌کنند. کشاورزی دراین‌بین نوک پیکان حملات است و بسیاری به حق تأکید می‌کنند روش‌های قدیمی کشاورزی در ایران یکی از مهم‌ترین دلایل ضربه به منابع آبی کشور است. بااین‌حال همه ماجرا این نیست. بسیاری از آنها که کشاورزی را به مصرف بی‌رویه آب متهم می‌کنند، در برابر افتتاح طرح‌های آب بر صنایع سنگین فولاد و پتروشیمی مانند آن در مناطق کویری به کلی ساکت هستند. این استاندارد دوگانه در اعتراض به سیاست‌های آبی کشور شاید نشانه مهم آن باشد که هنوز هم بحران آب، برای بسیاری از چهره‌ها نه هشداری کارشناسی از سر دلسوزی؛ بلکه ابزاری برای تسویه‌حساب‌ها یا جنگ تبلیغاتی برای کسب سهم آب بیشتر برای بخش‌های اقتصادی مختلف کشور است. این‌چنین است که حالا همه می‌دانیم مصرف آب در بخش کشاورزی زیاد است؛ اما کمتر می‌شنویم که صنایع آب‌بری مانند فولاد که اتفاقا از کانون‌های توزیع رانت در کشور نیز هست، می‌تواند همان‌قدر به منابع آبی کشور آسیب بزند و همین‌جاست که صدای توقف کشاورزی از هر سو شنیده می‌شود؛ اما هیچ‌کس نگران افتتاح پیاپی صنایع فولاد تازه نیست. این جدال مداوم است که بحث تأمین آب برای طرح‌های احیای اراضی خوزستان و ایلام را پرحاشیه کرده و کار را تا آنجا پیش برده که هیچ‌کس نمی‌داند آینده این طرح بزرگ چه خواهد بود. با یکی از پیمانکاران مجری شبکه آبیاری و زهکشی که صحبت می‌کنیم، می‌گوید «به ما گفته‌اند وزارت نیرو تعهد کرده یک سال آب زراعت این مناطق را تأمین کند و پس از آن را نمی‌دانیم». این بی‌اطلاعی از سرنوشت طرحی که یک‌ونیم میلیارد دلار بودجه برایش در نظر گرفته شده، می‌تواند پشت هر ناظری را بلرزاند؛ اما کشاورزان امیدوارند که آب به آنها هم برسد. یکی از آنها که چاه آب دارد، می‌گوید «قبل از این ۲۰ هکتار زمینم را با این چاه آب می‌دادم. یک دوره نکاشتم و زمینم را به «طرح رهبری» دادم که برایمان لوله بکشند. حالا ۱۰۰ هکتار گندم کاشته‌ام». روش آبیاری تیپ را جهاد نصر در مزرعه او اجرا کرده و آن‌طور که پیرمرد می‌گوید حالا یک‌پنجم گذشته موتور چاهش را روشن می‌کند. همه کشاورزان اما به خوش‌شانسی او نیستند. آنها زمین‌هایشان را که توسط جهاد کشاورزی به این شبکه متصل شده، تحویل گرفته‌اند اما هنوز آبی برای کاشت ندارند. برخی از آنها از چاه‌ها آب می‌کشند و محصولات مختلفی مثل گندم، یونجه، ذرت، هندوانه، طالبی و... می‌کارند اما آنها که زمین بیشتری دارند، عملا باید منتظر آب بمانند. این طرح مانند طناب‌بازی در ارتفاعی بسیار بالاست و آب، نقش چوب تعادل طناب‌بازی را دارد که اگر نتواند درست راه برود ،سقوط می‌کند، سقوطی که کل طرح را به نیستی می‌کشد. با این حال کشاورزانی که آب دارند، از افزایش حجم تولیدشان آن‌قدر راضی هستند که به نظر نمی‌رسد به همین راحتی حاضر باشند از این زمین‌ها دست بکشند.

چه می‌شود؟

وقتی این طرح شروع شد، هنوز بحث آب داغ نبود. در آن سال‌ها مدیرانی که تا نوک دماغشان را هم به سختی می‌بینند، عملا تلاشی برای جلوبردن آن نکردند و امروز چاه‌هایی که سال‌ها به بدترین شیوه ممکن بهره‌کشی شده‌اند، نایی برای پاسخ‌گویی به نیاز کشاورزان ندارند. در این بین طرح توسعه‌ای که برای زیرکشت‌بردن زمین‌های کاشت‌نشده آغاز شده، در کنار زمین‌هایی که پیش از این نیز کشت می‌شدند، قرار است تولید کشاورزی کشور را بالا ببرند و شاید از آن مهم‌تر، ساکنان آواره از جنگ را به سرزمین اصلی برگردانند. این نکته‌ای است که برای درک اهمیت این طرح مهم‌تر از افزایش تولید آن است. مردم باید به مرز برگردند و در زمین‌هایی ساکن شوند که پیش از این زندگی می‌کرده‌اند اما با کدام آب؟ یکی از کشاورزان که سال‌ها در دوبی کارگری کرده، حالا به دشت عباس برگشته تا ۱۰۰ هکتار زمین پدری‌اش را بکارد. او می‌گوید وقتی خبر اجرای این طرح را شنیده برگشته تا کشاورزی کند اما نگران آب است. این مالکان که زمین‌های بزرگ‌تری دارند، شانس بیشتری هم برای جلوبردن کارهایشان دارند. با یکی از پیمانکاران که حرف می‌زنم، می‌گوید «خوش‌شانس» بوده که همه زمین‌هایی که به او سپرده‌اند، دست مالکان بزرگ بوده. او بیش از دو هزار هکتار زمین را برای کاشت به روش سنترپیوت آماده کرده که ۱۰، ۱۵ مالک بیشتر ندارد. این ویژگی از آن جهت به نفع اوست که گرفتار درگیری‌های مالکان زمین‌های کوچک نمی‌شود. مسئله‌ای که برخی دیگر از پیمانکاران با آن روبه‌رو هستند. در عین‌خوش با خانه‌ای روبه‌رو می‌شویم که وسط زمین‌های کشاورزی ساخته شده. مالکش جوانی است که می‌گوید به او زمینی برای کشت نداده‌اند و شاکی است که سهمش را از زمین‌ها می‌خواهد. برادران و پدرش زمین خود را گرفته‌اند اما گویا او در یک درگیری خانوادگی سهمش را از دست داده و پیمانکاران هم وارد دعوای خانوادگی آنها نمی‌شوند. می‌گوید «ایران و عراق که سر یک چاه نفت دعوایشان شد، ۱۰روزه حل کردند. من ۱۰ سال است در این دعوا هستم اما به من زمین نمی‌دهند». او اما هنوز امیدوار است که زمینی به او برسد و همین امیدواری است که باعث شده به شکل اغراق‌شده‌ای بومی شود، آنچنان عمیق که خانه‌ای در میان زمین‌ها بسازد. پیمانکاران درگیری‌های دیگری هم دارند. جنگ اگرچه سال‌ها پیش تمام شده اما هنوز اینجا زنده است. کل محدوده یک بار توسط نیروهای مخصوص براساس نقشه‌هایی که از جنگ برجا مانده مین‌روبی شده‌اند اما هنوز هم گهگاه و در طول عملیات زهکشی و توسعه شبکه دستگاه‌های حفاری روی مین می‌روند. به جز مین‌ها و خمپاره‌های عمل‌نکرده، بحث خاک هم هست. برخی پیمانکاران که خاک زمین تحت قراردادشان توسط کارشناسان تأیید نشده، مجبور شده‌اند زمین‌های دیگری را برای اجرای طرح تحویل بگیرند که کار را عقب انداخته است. در کنار آن، زمین‌هایی که تحویل تشکل‌های کشاورزان خرد شده نیز نگران‌کننده هستند. آیا آنها با هم کنار خواهند آمد؟ آیا درگیر همه آنچه تعاونی‌های روستایی را پیش از این به شکست کشاند، نخواهند شد؟ آیا می‌توانند در کنار هم کشاورزی کنند؟ آیا آموزش‌های لازم برای بهره‌برداری از این سامانه‌های آبیاری را دیده‌اند؟ آیا می‌توانند از تجهیزات و تأسیساتی که برایشان ساخته شده استفاده کنند؟ این سؤالاتی است که پاسخ آن را زمان مشخص می‌کند اما سؤال مهم همچنان این است؛ آب برای کشاورزی وجود خواهد داشت یا نه؟ این همچنان سؤال اصلی است.

بازی بزرگان

برخی از روش‌های آبیاری که در این مناطق اجرائی شده عملا هرگز با پول کشاورزان قابل اجرا نبوده است. همین موضوع باعث شده آنها که در محدوده زمین‌های این طرح قرار می‌گیرند، حاضر باشند یک سال کشاورزی نکنند تا این طرح در زمینشان اجرا شود. از سوی دیگر برخی از مجریان طرح هم دل خوشی از این رایگان‌بودن همه چیز ندارند. یکی از آنها می‌گوید «قبلا ۶۰ درصد هزینه‌های چنین طرح‌هایی را خود کشاورزان می‌دادند. بعدا همین‌طور سهم کشاورزان کم شد و به مرحله‌ای رسید که ۸۵ درصد هزینه‌ها را دولت می‌داد و ۱۵ درصد را کشاورزان با وامی که از بانک کشاورزی می‌گرفتند، پرداخت می‌کردند. این سهم ۱۵درصدی باعث می‌شد کشاورزان مشارکت جدی‌تری بکنند و بیشتر مراقب تجهیزاتی باشند که در زمین‌هایشان نصب می‌شده اما حالا همه چیز رایگان شده و به نظر من این خوب نیست چون کشاورزان ارزش واقعی اجرای طرح را متوجه نمی‌شوند». این نگاهی است که به نظر می‌رسد بین برخی کارشناسان دیگر هم وجود دارد اما شجاعت ابراز آن را ندارند. با این حال کشاورزان کاملا توجیه شده‌اند که نباید حتی یک ریال به کسی بابت این طرح پول بدهند. غول دیوان‌سالاری اما انگار همچنان مایل است به جای سروکله‌زدن با کشاورزان، در بازی بزرگان شرکت کند. شاید همین میل پنهان به حضور در بازی بزرگان است که پای شرکت‌های وابسته به نهادهای بزرگ را هم به این طرح باز کرده است. در یکی از زمین‌ها دستگاه‌های عظیم سنترپیوت آماده استفاده شده‌اند. ۱۹ دستگاه مانند دستگاهی که در مزرعه می‌بینم تهیه شده تا چندین هکتار زمین در اختیار مجموعه اتکا را آبیاری کند. پنج میلیارد تومان خرج این دستگاه‌ها شده و این یعنی شانسی برای کشاورزان کوچک وجود ندارد تا این روش آبیاری را در زمین‌هایشان داشته باشند.

کار به کجا رسیده؟

از طرح بزرگ ۵۵۰ هزارهکتاری، ۵۵ هزار هکتار آن در ایلام است؛ زمین‌هایی که در بخش‌های مختلف عین‌خوش، دشت عباس و فکه تقسیم شده‌اند و یدالله شمایلی، مدیر مؤسسه جهاد نصر، می‌گوید تا تیرماه فاز نخست آن که ۴۶ هزار هکتار است به بهره‌برداری کامل می‌رسد. او می‌گوید قرار است در این مناطق گندم، جو، ذرت و کلزا کاشته شود و ۶۵۰ میلیارد تومان از اعتبار ۸۰۰ میلیاردتومانی آن نیز هزینه شده است. ۲۰ هزار هکتار این زمین‌ها که در محدوده دشت عباس است از چاه‌های منطقه تغذیه خواهند شد و سد کرخه نیز آب باقی زمین‌ها را تأمین می‌کند. چندین تعاونی مختلف از کشاورزان نیز تشکیل شده تا این زمین‌ها را تحویل بگیرند و با همکاری هم بکارند.

چه کسی طناب‌باز را هل می‌دهد؟

در فکه اگر روی یک بلندی بایستی می‌توانی زمین‌هایی را ببینی که زندگی، جنگ، خون و خمپاره و آوارگی را به خود دیده‌اند، اما حالا با میلیاردها تومان هزینه آماده کشاورزی هستند؛ زمین‌هایی که قرار است حیات را به این منطقه برگردانند، اما به همان اندازه که آماده شکوفایی هستند مستعد نابودی نیز هستند. اگر آن پیوست‌های اجتماعی و محیط‌زیستی که لازمه حیاتی چنین طرح‌هایی هستند به‌درستی تعریف و اجرا نشوند، اگر آب به این زمین‌ها نرسد و اگر کشاورزان ندانند که باید با این امکانات چطور کار کنند، طرحی چنین عظیم به شکستی بزرگ تبدیل می‌شود و اگر آنچه باید انجام شود، به‌درستی انجام شود، می‌توانیم اسمش را انقلابی در کشاورزی جنوب غرب کشور بگذاریم. زمان نشان خواهد داد به کدام سو می‌رویم.

خبر

سکه از حراج خارج شد

● بی‌نظمی‌های اخیر در برگزاری حراج سکه و توقف چند جلسه‌ای این طرح ظاهرا نشان از تعطیلی حراجی دارد، البته بانک مرکزی رسما این توقف را تأیید نکرده، ولی فعلا هم خبری از برگزاری حراجی‌های سکه به روال قبل نیست. به گزارش ایسنا، آذرماه سال گذشته بود که بانک مرکزی با توجه به افزایش قابل‌توجه قیمت سکه و حبابی‌شدن آن که تا حدود ۲۵۰ هزار تومان پیش‌بینی می‌شد طرح حراج سکه در بانک کارگشایی را اجرائی کرد. براین‌اساس سه روز در هفته و در روزهای زوج متقاضیان می‌توانستند با مراجعه به بانک کارگشایی در حراجی سکه شرکت کرده و بسته‌های ۲۰، ۵۰ و ۱۰۰ تایی را که اخیرا تا بسته‌های ۲۰۰ تایی نیز پیش رفته بود، خریداری کنند.

تابستان امسال ۴ هزار مگاوات کسری برق داریم

● مدیرعامل شرکت تولید نیروی برق حرارتی با تأکید بر اینکه ۸۵ درصد تعمیرات نیروگاهی انجام شده و تعمیرات تا پایان اردیبهشت تمام می‌شود، گفت: امسال تا چهار هزار مگاوات کسری برق داریم که باید از طریق مدیریت مصرف و تقاضا جبران شود. محسن طرزطلب در گفت‌وگو با فارس، درباره اینکه با توجه به افزایش مصرف برق در تابستان و عقب‌ماندن از زمان‌بندی، آیا تعمیرات نیروگاهی تا نیمه خرداد به پایان می‌رسد، گفت: میزان تولید برق توسط نیروگاه‌های حرارتی (خصوصی و دولتی) حدود ۶۴ هزار مگاوات است که با توجه به پیش‌بینی‌های انجام‌شده، امسال نیز مانند سال گذشته نیروگاه‌های حرارتی آمادگی خدمات‌رسانی در تابستان و در زمان اوج را دارند.

افزایش اعتبار طرح‌های عمرانی به ۱۲۶ هزار میلیارد تومان

● معاون رئیس‌جمهور در مازندران گفت: دولت امسال برای اجرای طرح‌های عمرانی ۱۲۶ هزار میلیارد تومان هزینه خواهد کرد. به گزارش فارس، معاون رئیس‌جمهور و رئیس سازمان برنامه و بودجه کشور در جلسه شورای برنامه‌ریزی و توسعه استان در محل اجرای سد هراز گفت: دولت در سال ۹۶ بیش از ۵۰ هزار میلیارد تومان برای طرح‌های عمرانی هزینه کرد که سبب شد میزان سرمایه‌گذاری کشور در مقایسه با سال ۹۵ یک‌ونیم درصد افزایش داشته باشد.

همکاری بین دو شرکت بزرگ فرانسوی و ایرانی فعال در حوزه صنعت خودرو محقق گردید

امضای قرارداد نهایی جوینت ونچر نووارس - رایزکو

قرارداد نهایی جوینت ونچر نووارس و رایزکو در روزهای پایانی سال ۱۳۹۶ امضا شد.این جوینت ونچر در سال ۹۷ فعالیت خود را به صورت رسمی در ایران آغاز می کند.
در اوایل اسفندماه سال ۱۳۹۵ تفاهم نامه اولیه سرمایه گذاری مشترک (تاسیس جوینت ونچر) مابین شرکت فرانسوی نووارس (مکاپلاست سابق) و هلدینگ رایزکو به منظور تولید قطعات پلاستیکی با فن آوری بالای خودرو در ایران، با حضور جناب آقای دکتر آهنی سفیر وقت جمهوری اسلامی ایران در پاریس و جمعی از مدیران شرکتهای رنو - نیسان و پژو - سیتروئن امضاء شد. پس از یک سال از امضاء این تفاهم نامه و برگزاری مذاکرات متعدد بازرگانی و حقوقی مابین دو شرکت و علیرغم فضای مبهم موجود در روابط سیاسی و بین الملل کشور، قرارداد نهایی این سرمایه گذاری در روزهای پایانی سال ۹۶ امضاء شد تا این جوینت ونچر بتواند در ماه های ابتدایی سال جاری فعالیت رسمی و کسب و کار خود را در ایران آغاز کند.

شرکت نووارس که در اواسط سال ۲۰۱۷ پس از خرید ۱۰۰% سهام شرکت Key Plastic نام خود را از مکاپلاست (Mecaplast) به نووارس (Novares) تغییر داد از قطعه سازان به نام جهانی و دارای فن آوری بالا در زمینه تولید قطعات پلاستیکی موتوری و قطعات تزیینی داخلی و خارجی خودرو بوده که با بیش از ۴۲ سایت تولیدی و ۱۲ مرکز R&D در ۲۱ کشور دنیا از تامین کنندگان اصلی شرکتهای TOYOTA, RENAULT-NISSAN, PSA, VW و سایر خودروسازان به نام جهانی است.
از ویژگی های انحصاری و متمایز این سرمایه گذاری مشترک تعهد شریک خارجی در به اشتراک گذاری بازار جهانی خود جهت صادرات ۳۰% از محصولات تولیدی جوینت ونچر است.
جوینت ونچر نووارس - رایزکو فعالیت تولیدی خود را در نیمه اول سال جاری با تامین قطعات پلاستیکی موتوری و خودرویی برای شرکتهای رنوپارس، ایران خودرو و سایپا در منطقه صنعتی صفادشت تهران آغاز و در فاز اول برنامه کسب و کار خود و طی ۲ سال اشتغالزایی حداقل ۳۰۰ نفر بطور مستقیم را به همراه خواهد داشت.

RISECO
Raz Investment & Strategy Extension Holding Company